

FODOR ANDRÁS

Vároterem, 1945 április

*Párában fuldokló lámpák, koszos falak,
aknára-lépettek hordágya, testek,
batyuk bálái össze-vissza. Tömve
minden pad, asztal, még az
ablakok alsó pereme is.
Szagok kevergő, fülledt
felhői: izzadtsággal
savanyított pálinkabűz,
szalonnabőr és bagáriaillat...*

*Nem tudom, hogy került ide mellém
ez a jákói lány.
Feje a vállamon, göndör haja
arcomat borzolgatja, valamit
ki akar mondani, de csak
tétova morze kibetűzhetetlen
titkai mocorognak
nyakam s a lüktető
halánték ere közt.*

*Beszédfoszlányok, hírtöredékek
szétütött falvakról, kifosztott
házakról, szériükről, a front miatt
menekített családok
kálváriáiról.*

*A szülőfalumbeli asszony,
ki fogságbaesett ura után
indult a vakvilágba,
kegyetlen pontosan, mint
a szörnyűt is könnyek nélkül kimondó
népmese-hang, idézi:
Mérőben, az iskola udvarán,
hogy találták meg tanítómát
hűlő véérébe fagyva,
hogyan feküdt még tizenegy napig*

*a föld felett egy csutahalomban, míg
két fateknőbe téve,
elásták végre a kertben.*

*Nehéz lengőajtókon katonák,
vasutasok jönnek-mennek, de senki
se tudja merre és mikor
indul vonat.*

*Elgémberedve, megátalkodottan,
a kihívott remény
jussáért csakazértis
várunk tovább...*

*Nem sejtve még,
hogy azt, ami kívül,
hályogos ablakok mögött
emelkedik fölénk,
egyszer majd úgy emlegetik,
 hogy
történelmi hajnal.*

Hálókötöző

*Szakadozik a háló,
melyet egymásból fontunk az időre.
A te jóslatod vált be,
ki már egy emberöltővel előbb
fenyegettél a barátságaink
táguló világegyetemével?
De ami bomlott, szétesett,
kötöztük, szőttük újra.
Mennyi erő és mennyi kedély
horga villódzott mozdulatainkban!
Sivár terekre, vak útakra is
ritmust ígéztek lépteink.*

*Ki tehet róla, hogy
a hálóvontató csapatból
már-már alig vagyunk,
hogy itt is, ott is
annyian elestek?*

*Kit a golyó, kit a lándzsa,
kit a kardnál is élesebb
önárusulás villáma sujtott.*

*Bűnünk ké lesz-e majd, hogy
öcséink, fiaink,
az önként nyomunkba szegődők
között, alighogy összesodortuk,*

ernyednek körbe-körbe a szálak?

*Mit veszhetünk a célbírák szemében:
a csakazértis példa,
a becsvágy mákonyát?
Nem kell!
Akárhogy is, mi már
ilyenek maradunk,
míg akad két szent eszelős,
kinek bolond hitét
minden kudarc, csőd ellenére
egymáshoz kell kötni,
míg a remény megtestesülhet,
míg csak ki nem hullunk magunk is
a planéták hálóból.*

Erkély, Várna mellett

*Két hétig minden nap a tenger
égre tűzött mocorgó, tiszta sávja.
És alattunk a kert,
kőlépcsők stációi közt
ciprus, füge, dió, virágok:
egymás mellett a kék, piros,
lila, fehér, zöld, barna, sárga.*

*Jánossal párban olvastuk Homéroszt.
Míg ő az Iliászt, én az Odüsszeiát.
Láttam hullámhintán vonódó
gályákat emberistenekkel,
gyerekek futkosása hozta este
az argoszi mezőkről
a ménék dobaját.*

*Te meg közben a madarat figyelted,
hűséges gonddal vissza-visszatérve,
hogy ring az ághegyen,
sirályrikácsolás alatt is,
hogy termi, fonja számolatlan
türelme csöndes levelét,
megúnhatatlanul az öt elem.*

*Volt egy fehér pad, hol mindig megálltunk,
fölszedtük a gyümölcsöt,
mit a jótékony körtefa adott.
Emlékszel a számárra?
Mily keserves-kegyesen ordibált,
mintha helyettünk gyászolta volna
az elvesztett paradicsomot.*